

KAVGAYI DOKUMAK!

Ziya Egeli

ŞİİR

Mark **ist**
Sınıf Mücadelesinde **Tutum**

Kavgayı Dokumak

Ziya Egeli

Eylül 2020

marksist.com

e-broşür dizisi: 23

Ve bir gün;

Birleşip,

Ortak bir kazana akınca alın terimiz;

Ne ekmek eksik olacak soframızdan,

Ne dünyamızdan hürriyet...

Herkes doycak ekmeğe, aşaya ve hürriyete.

Çok şükür!

Kavgayı Dokumak

Ziya Egeli

Yettiđi kadar herkese;
Ahmet emmiye
Hatçe Teyzeye
Hatta
Önüne kim gelirse saydıran
Deli Fevzi'ye bile düşüyor. Şükür!
Bizim sokağın pisoları,
Başka sokağın pisoları,
Duydular mı sesimizi;
Bizim kapının önüne,
Cabbar emminin kapısının önüne,
Rıza babanın kapısının önüne üşüşüyor, şükür!
Bizim evde,
Komşu evde,
Bütün işçilerin evlerinde,
Kimsenin emeđinden çalmadan,
Kimsenin sofrasından almadan,
Alın teriyle kazanılıyor ekmek parası. Şükür...

ŞİİR

İçindekiler

Kavgayı Dokumak!	1
Kadın Olmak	6
Birleştir Sesini	9
İktidarı Almak Gerek	12
Ne Varsa Yerin Üstünde...	15
O Gün Geldiğinde	17
İşçinin Depremi	21
Haydi! Birlikte Kavgaya!	24
Adaletin Terazisi	29
1 Mayıs	32
Kim?	35
Yani Kısacası KAPİTALİZM...	38
Hazırandı, Sıcaktı	52
Muktedir'e	56
Dünyanın Bütün Burjuvaları	59
Şükür!	60

Şükür!

Bugün bizim ocakta alın teri pişiyor.
Dün de bizim ocakta alın teri pişmişti.
Kim var kim yok;
Yan komşuya,
Elif teyzeye,
Mehmet emmiye,
Ve hatta dedikoducu Emine'ye bile düşmüştü.
Hep birlikte yedik içtik.
Ne kimse aç kaldı şükür,
Ne kimse susuz...
Belki biraz az, biraz fazla,
Belki biraz tatlı, biraz tuzsuz,
Ama
Hep birlikte doyduk, doyuyoruz şükür...
Bizim evde
Hep alın teri pişiyor.

Dünyanın Bütün Burjuvaları

Marx sanki
İşçilere değil de
Burjuvalara demiş gibi “Birleşin!” diye
Birleşti
Birleşiyor
Dünyanın bütün burjuvaları
Bakmayın siz onların
“Vatan”, “Bayrak” diye böğürmelerine
Biz
Topraksız yaşayıp
Topraksız ölürüz de doğduğumuz yerde
Onların mülkleri bütün dünyadır
Ve bütün davaları
Ticaret ve Kâr
Ve dillerinin kırı
Yüreklerinin pasıdır
Vatan, Bayrak
Din, İman
Namus, Ar

Kavgayı Dokumak!

Sen hâlâ,
Tarihsel sabırsızlığınla,
Hemen her şey olup bitsin istiyorsun bir anda.
Yani bir anda;
Saman alevi gibi tutuşsun,
Ve fakat
Meşe odunu gibi yansın istiyorsun uzun uzun.
Ve sen hâlâ
O eski müzmin hastalığınla
“Ol” deyince olacak sanıyorsun her şeyi.
Ve hemen her şeyi gene
Tarihsel sabırsızlığınla
Oldu bittiye getirmeye bayılıyorsun

Kim vermişse
İyi vermiş suyunu çeliğimizin.
Şöyle bir dönüverseniz
Alimallah kim bilir kaç kelleyi kesersiniz?
Kesiyorsunuz da!
A bizim devletlû efendimiz
Sizsiniz
Varlığımızın esbabı mucibesi
Ve bizi en iyi siz anlarsınız
“Gâvurun ekmeğini yiyen gâvurun kılıcını sallar” derler ya
Deyin hele devletlûm;
Siz bizim ekmeğimizle doyarsınız da
Peki; ya kimin kılıcını sallarsınız?

Ve mutlaka ve ancak
Bu işten de yine en iyi siz anlarsınız.
Siz ne diyorsanız odur.
Söylediğiniz illa ki doğrudur.
Öyle ya;
Kim daha iyi bilir ki doğrusunu sizden?
Sakın ha!
Koymayın ardınıza,
Ne geliyorsa elinizden...
Bildirin haddini nankör kullarınıza!
Kurban olsun yedi cihanın kellesi yollarınıza
Varsa, yoksa sizsiniz
Siz ki;
Kaya gibi sert ve yeryüzü tanrıları gibi muhteşemsiniz.
Ve kılıç gibi keskin...

Sorarım sana;
Terleye terleye,
Üşüye üşüye,
Kan ter içinde kala kala,
Umudun umutsuzluğa karışa karışa,
Günlerin haftalara, haftaların aylara,
Ayların yıllara dönüşe dönüşe,
Bütün sinirlerin gerilerek
Hangi işi bitirdin bugüne dek?
Milim milim
Santim santim ilerleyerek

Muktedir'e

Halı dokur gibi yani mesela...
Halı dokur gibi sabırla.
Bilir misin kaç milyon kere geçer
Çözümlü telinin arasından ilmek?
Kaç milyon kere değer parmak uçların ipliğe?
Kaç milyon kere gerilir ve gevşer sinirlerin?
Kaç milyon kere değer birbirine kirpiklerin?
Kaç milyon dakika
Kıpırdamadan hem de dizlerinin üstünde durursun
Yüzlerce kez
Binlerce kez
Geçer de çözümlü telinin arasından ellerin
Hepi topu
Birkaç santimdir
Onlarca saatin bedeli

Siz ki efendim
“En muhteşemisiniz yaratılmışların”
Yoo! Aman ha sakın!
Gerek yok tevazua,
Bu anlamsız tevazuu bir kenara bırakın.
Siz ki “nebilerin nebisi,”
“Mihrabısınız” bu aciz kulların.
Siz ki “uluların ulusu,”
“Kutupların kutbusunuz...”
“Kutbü'l Aktabısınız” iki cihan arasında kalanların.
Dediğiniz dedik belki,
Çaldığınız düdük...
Ama olsun,
İllaki yanınızda
Hizaya sokmak için milleti bir düdük bulunsun.
Vakti zamanı gelince çalarsınız.

Yine bir Haziran gününde elbet işçiler,
Sarı, siyah, esmer, beyaz...
Azar azar,
Biraz biraz çoğalarak;
Yanarak güneşin altında,
Irmaklar gibi coşup
Taş kaldırımlardan ve yollardan taşacaklar.
Ve cenge girer gibi
Kuşanarak bilincin ve öfkenin kılıcını,
Varılması gereken yere ulaşacaklar.

Ve hatta öyle ki
İdare lambasının dibindeki gelinlik kızlar
Kınalı elleriyle
Kirpiklerinin ucundaki
Güzel günlerin hayallerini dokurlar
O hayaller ki
Bir tutam sevgidir bazen
Bazen bir umut ışıltısı
Görebilmektir sevgiliyi bazen
Bazen
Dokunabilmektir parmaklarının uçlarına
Bazen sarılmaktır
Kan kırmızı hasretle yanıp kavrulmaktır bazen
Bazen kavuşmak
Bazen
Bir daha kavuşamamak üzere ayrılmaktır

Halı dokumaya benzer yani
Kavgayı da dokumak
Ya sabredip ilmek ilmek dokuyacaksın
Ya da
Sabrın yoksa
İşi ehline
Yani;
İlmek ilmek örene bırakacaksın

Hazirandı
Sıcaktı
On altısında daha da ısınacaktı
Gümbür gümbür gümbürdedi
Nasırlanmış ayakların altında kaldırımların
Ve yolların yüreği
Ve sanki
Burjuvazinin başına yıkıldı göğün direği
Başlayınca yaşamın nehri
Gürül gürül akmaya
“Vatansever” patronlar
Başladılar İstanbul’dan kaçmaya
Hazirandır
Sıcaktır
Ve Haziranlarda daha da ısınacaktır.

Kadın Olmak

Eyüp'ten
Silahtarağa'dan, Levent'ten
Ve Topkapı'dan
Çekmece'den
Zeytinburnu'ndan
Dört bir kolundan şehrin
Yüreği ateş dolu nehirler gibi
Ateşten bir öfkenin yüreğine aktılar
Ne tank durabildi önlerinde
Ne polis ne asker
Her yer işçilerin olmuştu sanki
Ve her yerde işçiler...

Gökyüzünde ay
Petekte bal
Sevgilinin elinde “gül” değiliz.
Bir elmanın yarısı
Ya da
“Namus belası” olmak değil derdimiz.
Ne bir cennet isteriz ayaklarımızın altında
Ne de
Namus belasına bir cehennemde yaşamak...
Çünkü biliriz;
Nasıl koparılıp atıldığını dalından
Nasıl kırıldığını kolunun kanadının
“Gül” olunca kadınların,
Mezara gömülür gibi gömülüp evlere
Nasıl tarumar edildiğini umutlarının.

Hazırandı, Sıcaktı

Ve bu sebeple;
Ne sevgilinin elinde
Ne de dalında gül değiliz,
En az yarısıyız yaşamın
Ve en az yarısını üretir nasırlı ellerimiz.
Ay değiliz gökyüzünde
Aya da benzemeyiz
Ne onu ne de on dördüyüz ayın.
Yani ne ay olmak isteriz
Ne de
Dışında ve ötesinde olmak yaşamın...
Kumaş dokuruz fabrikada
Yün eğiririz
Tütün ekeriz tarlada
Tütün sökeriz
Tütün dizeriz iplere
Yoksulluğumuzu dizer gibi dizeriz.
Türkü söyleriz fabrikada, tarlada türkü söyleriz
Umutlu güzel günlerin türkülerini...

Hazırandı
Sıcaktı
Ve on beşinde daha da ısınacaktı
Düşman
Kafa kafaya verip ininde
Güya
“DİSK’in çanına ot tıkayacaktı”
Ve fakat işçiler, birdiler
Güçlerinin birliklerinden geldiğini bildiler
Ve için için yanar gibi
Uğuldayıp kaynar gibi
Bir yanardağın bacasından
Uğuldayıp çıktılar

Yani açlık
Yani
Bir uçtan diğer uca muhtaçlık
Yani Afrika, Filistin, Diyarbakir, Ağrı, Koçgiri
Yani Halepçe, Dersim, Zilan

Yani zulüm, kahır, dert...
Yani; bir yanımızdan diğer yanımıza felâket...
Yani canım ciğerim,
Yani iki gözüm,
Yani nasıl anlatsam;
Canım oğlum
Can Kızım
Yani kısacası KAPİTALİZM...

Doğurur ve büyütürüz çocukları
Biz olmadan büyümeyen çocuklar
Umutlar da öyle...
Biz olmadan yarım kalır türküler
Sevgiler de öyle...
Biz olmadan ne yeşil yeşildir
Ne mavi mavi...
Yani;
Rengini bulamaz renkler biz olmadan
Ve mitler ümit olmaz
Kadınların eli dokunmadan...
Ne varsa dünyada insan eli değen
Anası toprak
Babası emektir.
Ve kadın;
Güneş gibi
Su gibi
Toprak gibi
Hayatın ta kendisi demektir.

Birleştir Sesini

Eğer sen
Cenk havası vururken davullar
Zurnalar cenk havası çalarken
Ve kulaklar
Davulun ve zurnanın isyanını
Tařırken yüreklere

Bugünün ve yarının mimarı
İri kemikli eller
rs ve eki arasında
Her gün yeniden řekil verirken dünyaya

Akıllı robotlar geliyor
Yapay zekâ falan filan
Akıl almaz bir hızla dönerken dünya
Akıl almaz bir hızla geçerken uzay ağından
Salgınlar geliyor peşi sıra salgınlar
Veiba, sıtma, grip falan derken
Zenginin semtine bile uęramazken
Veremden ölüyor yeniden insanlar
Salgınlar, salgınlar ve ölüyor milyonlar

Yani yapay zekâ
Yani
Sanayi 4.0
Yani insansız ölüm makineleri
Yani robotlar
Yani telekomünikasyon

Al sat
Kime istiyorsan ona kazık at.
Para etmiyorsa eğer ne işe yarar okullar?
Parası olana, tarih, fizik edebiyat...
Parası olana açılsın yollar,
Batsın çamura boğazına kadar parası olmayanlar.
Ne ev ne bark parası olmayana...
Parası olana kat yat yalılar.
Çıksın canı
Parası olmayanın.
Parası olan buyursun efendim
Açılsın kapıları
Beyaz çarşafli hastane odalarının...
Zehir zıkkım yesin parası olmayanın çocuğu.
Parası olanın çocuğu
Bilmem neyle beslensin.
Heyyt ulan savulun kapitalizm geliyor efendiler.
“Laisse faire est laissez païsser”

Omuzlar
Dünyanın bütün yükünü taşıyan omuzlar
Yaslanıp birbirine
Bir arkaya bir öne
Yekinip yıkmaya niyetlenirken
İnsan etiyle ve kanıyla yükselen kuleleri

Ve ayaklar
Ve ayaklar o gün
Ve ayaklar o saat
Ve ayaklar o an, oradan
Bereketli başakların
Herkes için boy verdiği bir dünyayı
Vurup çıkacakmış gibi toprağın altından
Birlikte basarken toprağa
Birlikte inip
Birlikte kalkarken topraktan

Ve Elif'in
Ve Sinan'ın
Umut dolu şarkılar gibi çınlayan sözleri
Baldan tatlı bir dünyayı kurmaya çağırırken bizleri
Duyup işitiyor
Ve işitip anlıyorsan
Esirgeyemezsin tuzunu aşımızdan
Ve kavgamızdan alın terini
Birleştir yüreğinin gümbürtüsünü
Davulun gümbürtüsüyle
Birleştir sesini
Baldan tatlı bir dünyayı kurmaya çağırınların gür sesiyle

Analar yürüyor sonra dünyanın bütün sokaklarında;
Ayakları çıplak,
Sütü kesilmiş analar...
Kucaklarında ölüyor
Dili damağı kurumuş
Bir deri bir kemik kalmış çocuklar.
Keneler üşüşüyor tepelerine
Söküp alıyorlar ciğerlerini
Ve haykırıyorlar hep bir ağızdan keneler;
“Laisse faire est laissez paisser”

Yani “serbest rekabet”,
Yani;
Ne vicdan para eder ticaretin saltanatında
Ne ar yani, ne namus, ne merhamet...
Düşünme helal haram.
Yani ne halt edersen et.

İktidarı Almak Gerek

ve yeniden Osmanlı olacaaaz.
Kılıç kuşanacaaaz kılıç!
Sırpsındığı, Mohaç...
Allah Allah nidalarıyla
Taa arşa ulşacaaaz!
Heyyyyt ulan açlar kapatın çenenizi.
Gak, guk ederseniz alimallah keseriz kellenizi.
Biz âlemin yeni kralı,
Medarı iftiharını memleketin.
Ayaklar baş olmaaaazzz!
Sakın haaaa
Bilin haddinizi!
Bunlar “Yerli ve hatta Milli” meseleler
Yani kısaca neymiş efendiler;
“Laissez faire” ve elhamdülillah “est laissez paissier”

Aynı şeye yaramaz burjuvalarla bizim paramız.
Burjuvalarla bizim paramız
Aynı şeyi almaz pazardan.
Elli gram zeytin alır kimi zaman
Kimi zaman elli gram peynir
Ve hatta kimi zaman
Zeytine peynire yetmez de paramız
Beş yumurta üç ekmektir doyduğumuz
Yani kopkoyu bir fakirliktir soframıza koyduğumuz

Zevk-ü sefa alır burjuvaların parası
Burjuvaların parası han hamam saray...
Burjuvaların parası boğazda yalılar...
Tank, top, savaş
Açlık, ölüm ve İktidar alır.

Aş alır bizim paramız
Çocuklarımıza üst baş alır
Olabildiği kadar tokluk
Bulabildiği kadar mutluluk alır.
Ölüm tezgâhlarının arasında
Can vererek kazanılır bizim paramız
Bizim paramız yarı aç yarı açık
Bizim paramız muhannete muhtaçlık alır
Bizim paramızın gücü yetmez
Yoksul evlerimizi ısıtmaya
Soğukta donmak
Sıcakta yanmak
Dayanmak ha dayanmak alır

“Din”
“Mezhep”
Ve “İnanç”
Ve ulusal çıkarla örtülüyor üzerleri katliamların
Be heyyt açlar! Kılıç kuşanın...
Neyi emrediyor “milli çıkarlar”?
İşçilerin kanı olmadan döner mi çarklar?
“Büyük Amerika olacaaz” diyor efendinin biri
Bir diğeri; “Büyük İngiltere”
“Fransa”
Ve arka sıra;
“Çin”
“Rusya”
“Japonya”
Gelişmiş yirmiler, sırtlanlar, çakallar...
Bir deri bir kemik açlar geliyor.
“Büyük Türkiye olacaaz” diye haykırıyor bir diğeri
Kırmızı ibikli bir horoz gibi
Çekip kellesini geri
Bağırıyor gırtlığını yırtarcasına
“Hattaa;

Ve peşi sıra;
“Elhamdülillah en iyi biz öldürürüz” propagandaları...
Birinci, ikinci ve Hiroşima...
Nicedir sürüyor üçüncüsü yüreğinde Ortadoğu'nun.
Şarapnelle parçalanıyor
Çoluk-çocuk, kadın-erkek eli yüzü çoğunun.
Havan mermileri geliyor.
Yağlı yağlı kurşunlar...
Nükleer, biyolojik ve kimyasal ölümler geliyor...
Ve “ulusal çıkar” güdümlü füzelerle yıkılıyor
Irgat, maraba ve işçilerin evleri
Çünkü tanklar
Yoksulların evini yıkar.

Biz
Mahallemizden bile çıkaramayız da burnumuzu dışarıya
Yani bizim paramız
Aynı mahalleye ömür boyu mahkûmluk,
Burjuvaların parası
Bir uçtan diğer uca bütün dünyayı dolanmak alır
Onların aldığı
Hiçbir şeyi alamaz da bizim paramız
Onlar
Almak için bütün her şeyimizi elimizden
İlla ve illaki iktidarı alır
Yani demem o ki canım kardeşim
Yani demem o ki sınıf kardeşim
Şunu çok iyi bilmek gerek;
Doyurabilmek için dünyanın bütün çocuklarını
Ve son verebilmek için
Açlığa, savaşa
Sömürüye ve sefalete
Bütün dünyada iktidarı ele almak gerek.

Ne Varsa Yerin Üstünde...

Ne varsa yerin üstünde;
Yerin altında ne varsa,
Dallarımızın ucunda,
Avuçlarımızın içinde ... bizim.

Ne tek bir tanesi öğüttüğümüz buğdayın
Mayaladığımız ekmeğin ne tek bir dilimi,
Ne tek bir santimi dokuduğumuz kumaşın
Ne de suyun tek bir damlası ... hiçbirimizin

Sarayların altın kulplu kapıları,
Işıltısı şehirlerin
Eti, sütü, balı, şekeri varsıl sofraların,
Fakirliği, kapısız penceresiz konduların
Tuzu, ekmeği,
Acı soğanı yoksul sofraların ... bizim!

Rezervler geliyor
Milyarlarca metreküp enerji rezervleri
Petrol,
Gaz
Demir, kömür, bakır cevheri
Altın, gümüş, krom ve benzerleri geliyor.
Ve ardı sıra savaşalar...

Çünkü dönmeli çarkları kapitalizmin
Ve çarklar;
İnsan etiyle ve iskeletiyle çalışacaklar.
Kim kaparsa çoğunu,
Hangi bayrak altında en fazla ölürse
Aç ve yoksul çocuklar;
En tepeye
Onların efendileri ulaşacaklar.
Tank
Top
Atom bombaları
İnsanlı
İnsansız ölüm mangaları.

Ve fakat
Biniyor omuzlarına
Çalışan, çalışamayan açların...
Varlık vergisi,
Ekmek vergisi,
Yol vergisi,
Geçim vergisi.
Palazlanıp büyürken devletin hür müteşebbisi,
Pazarda
Mezata düşüyor işçilerin kellesi.
Damarlarındaki kan,
Çekilip alınırken kollarından;
Vergilerle doluyor efendilerin kasaları.
Çünkü puştluk,
Çünkü pezevenklik üzerine yazılıdır bütün yasaları
Vergiler geliyor vergiler
“Laissez faire” yani azizim ve “est laissez paissier”

Ne ekip ne biçtiyse,
Ne öğütüp ne pişirdiysek;
Güneşin altında kavrularak,
Yağmurun altında ıslanarak birlikte yaptık.
Geçmişten bugüne ne getirdiysek
Ne götüreceksak bugünden yarına;
Ve ne varsa yerin üstünde
Yerin altında ne varsa
Ne varsa dallarımızın ucunda
Avuçlarımızın içinde...
Bütün çekilmezliği, bütün kahriyle
Sevabı, günahı ve günahkârlığıyla ... bizim.

O Gün Geldiğinde

O gün geldiğinde;

Ne şiirlerde

Tek bir kelime yoksulluk acısı

Ne de hiçbir dilde,

“Gayrı dayanmam ben bu hasrete

Ya beni de götür ya sen de gitme” şarkısı.

Dudaklarımızda yalnızca

Bütün avazımız çıktığında

Yürek dolusu kavuşmaların türküsü...

O gün geldiğinde

Mavinin en mavisıyla dalgalanacak denizler

Ve başaklar

Sarının en bereketlisiyle

Ne bulutlar küsüp gidecek umutsuzluktan o gün geldiğinde

Ne de toprak

Çatır çatır çatlayacak susuzluktan

Bilgisayarlar geliyor

Plazmalar

Cep telefonları;

Cebinize sığan sığmayan dünyalar!

Otomobiller geliyor milyon dolarlık.

Cayır cayır ötüyor

Kapkara asfaltın üstünde lastikleri.

Vergiler geliyor

Sıra sıra peşi sıra vergiler...

Kutsaldır vergilendirilmiş kazanç nasılsa.

Nerden geldiğinin ne önemi var!

Kara para, faiz, kumar...

Kuyruğa giriyor patronları genelevlerin.

Ne de olsa aklanırlar;

Girince kasalarına efendilerin.

İri kıyım, yağlı kıyım parsalar geliyor.
Boğaz kenarında arsalar...
Menkul, gayrimenkul
Kat, yat, al sat.
Kapitalizm geliyor eyyy ahali!
Duyduk duymadık demeyin!
Ballı börek dururken kuru ekmek yemeyin!
Yüzde bilmem kaç büyüme hikâyeleri geliyor.
Büyürken keseleri tufeylilerin,
Milyon milyon büyüyor işsizleri şehirlerin.

Ve hemen arkasından depresyon...
Anksiyete bozuklukları...
Ve peşi sıra korkular, korkular...
İşsizlik korkusu,
Açlık korkusu,
Gelecek korkusu,
Çaresizlikler ve intiharlar...
Ölümler, ölümler, ölümler...
“Laissez faire” yani azizim ve “est laissez paissier”

Bildiğimiz
Bilmediğimiz
Hiçbir bal
Hiçbir şeker o kadar tatlı;
Bildiğimiz
Bilmediğimiz hiçbir al
O kadar al al olmamış olacak yanaklarda o gün geldiğinde

Ne dereler kabarıp taşacak olur olmaz zamanlarda,
Ne de suların altında kalacak
Ne var ne yoksa bütün yoksulluğumuz.
Yağmurlar yalnızca bereket,
Yağmurlar yalnızca çayır çimen
Yağmurlar yalnızca
Toprakla sarmaş dolaş bir sevgili,
Ve güneş
İçimizin sıcaklığı
Ve aydınlığı demek olacak dünyamızın o gün geldiğinde

O gün geldiğinde
Ne kimse kimsenin efendisi
Ne kölesi olacak kimse kimsenin
Ne açlık demek olacak çalışmak
Ne de
Kan revan içinde bir ölüm

O gün geldiğinde kardeşim
Bütün insanlarla
Aynı toprağın ve suyun çocukları olacağız
Ya hep birlikte aç kalacak
Ya da hep birlikte doyacağız
Damıta damıta her bir anı
Her bir anı imbiğinden süze süze
El ele yürek yüreğe ve göz göze
Bir gününü bile ömrümüzün
Bin yıl gibi yaşayacağız

Bonolar geliyor bonolar!
Hazine bonoları,
Tahviller,
Sanayi endeksleri...
Tokyo, New York, Londra, İstanbul
Borsalar geliyor
Helal, haram, borsalar...
Ve euro ve dolar
Çapraz kurlar...
Işıltılı şehirlerin
Ve caddelerin taş kaldırımlarında
Avuç açıyor,
Aç karnını doyurmak için yoksullar!
Cirit atıyor fareler,
Kemirmek için cesetlerini
Merdiven altlarındaki ölülerin.
“Laisse fair est laisse paisser.”

Bağınıyorlar,
Eğip başlarını hep bir ağızdan;
“Yer açın;
Sonsuz özgürlüğüne ticaretin!
Zaman al-sat zamanı şimdi
Kaç kuruş eder
Şeref, namus, vicdan?
Neye yarar
Paraya tahvil olunmadan?
Değişti artık zamanın ruhu,
Bulduğu ne varsa alıp-satan insan geliyor.”
Heyyyt ulan! yer açın!
Nasibini alsın her şey ticaretin tezgâhından.
“Laisse faire”
Yani azizim
ve “est laissez paisser”

O gün geldiğinde
Yağmurun dili bir olacak kardeşim
Ateşin
Kurdun kuşun dili bir
Ekmeğin aşın
Yolun yoldaşın
Boy boy ekinlerin ve kumaşın bir
O gün geldiğinde
Her dilde adı bir olacak türkülerin
Toprağın, suyun ve güneşin adı bir
O gün geldiğinde
Sofralar kuracağız yeryüzüne
Bir ucundan diğer ucu görünmeyen sofralar
Bağdaş kurup oturacağız birlikte
Damağımızda aynı tatlar
Ve dilimizde aynı şarkılar o gün geldiğinde...

İşçinin Depremi

Yani Kısacası KAPİTALİZM...

Sallandı gene
Dört bir yanı dünyanın...
Japonya'dan Küba'ya sallandı.
Bir yandan diğer yana
Beşik gibi sallandı durdu.
Burnu bile kanamadı da “keferenin”
Olan gene,
En alttakilere oldu.
Yıkıldı damı üstüne,
Sırtında “başları” taşıyan “ayakların”...
Eli koştı,
Ayağı koştı,
Saçıldı yere ağıtları “başsızların”.

“Heytt ulan,
Savulun!
Kapitalizm geliyor!”
Yer açın tanrısına bütün zamanların.
Şimdi bütün başlar onun önünde eğiliyor.
El pençe divan duruyor Zillullah-ı fil arz
Meclis-i vükela secdeye varıyor.
Papaz, haham
Ve hacı ve hoca ve imam
Yani kim geçmişse “efendi ve kul” tedrisatından
Hepsi birden aynı safta duruyor.

Ne al al olur elma dalında,
Ne ayva ne nar...
Ne kış olur hatta
Ne yağmur yağar ne kar
Ne güneş doğar üstümüze
Ne yaz gelir, ne bahar...
Ne dudağı bal olur sevgilinin ne yanağı al...
Hasretlikse hasretiz
Alına ve yeşiline dünyanın
Akıl almaz, kalem yazmaz hasretimizi
Ve fakat
Dünya dönmez,
Kimse doymaz biz kımıldatmazsak ellerimizi.

Sallandı gene dünya
Üst üste,
Yan yana,
Dalga dalga sallandı...

Üst üste,
Yan yana,
Dalga dalga sallanıyor
Yüzlerce,
Binlerce yıldan beri...

Heyhat!
Bu nasıl bir mukadderat?
Yıkılıyor evleri başlarına “ayakların”.

Fakat,
Yaklaşıyor tufanı “Başsızların”.
Tufan-ı Nuh gibi yaklaşıyor.

Ve bir daha
Ve son kez
Bütün her şey
Bütün herkes
Yaşamın o en üretken ağrısını duyarak
Uyarak yeni bir dünya kurma çağrısına
Sarsıp yıkacaklar nizamını “başların”.
Deprem var evleri,
Deprem var saltanatları yıkar.

Onlar sanırlar ki;
Bir ucu yerde
Bir ucu göktekilerin kudretindedir,
Onlar sanırlar ki;
Bilmem hangi efendi hazretlerinin yüzü suyu hürmetindedir
Ve onlar sanırlar ki;
Dönmez dünya
Efendilerin şanı, şöhreti olmasa...
Halt etmişler!
Rüzgâr esmez, yaprak kımıldamaz,
Demircinin çekici örse vurmasa.
Kumaş dokunmaz,
Demir çıkmaz yerin altından.
Yağmur yağmaz,
Çiçeğe durmaz ağaçlar.

Kim?

Dağların tepesinden aşırın kim yolları?
Tünellerle
Bir yüreği bir yüreğe düşüren...
Kimin ellerinden çıkar sarayların damı,
Şatoların endamı?
Yoksa içinde yaşayan soytarıların kışından mı?
Kimdir,
Işıl ışıl aydınlatan şehirleri ve caddeleri?
Bir gönülden bir gönüle köprüleri kuran kim?
Hamuru yoğuran,
Ekmeği pişiren...
Kimdir,
Bembeyaz sayfalara
Aşkımızı ve öfkemizi düşüren

Haydi! Birlikte Kavgaya!

Bir el,
Saplayıp hançerini sırtımıza,
Boydan boya yardı bizi, tam ortamızdan.
Tam ortamızdan
Boydan boya
Ve karpuz gibi böldü ikiye...
Bir yarımız bir yana düştü yarı canda,
Diğer yarımız diğer yana...
Bir yarımız
Babasını öldürmüş gibi
Kanlı bıçaklı oldu diğer yarımızla...
Ve diğer yarımız öteki yarımızla... yüz yıllık düşman...
İki yan da birbirinin aynı oysa
Tıpatıp aynı hem de.

Peki ne
Bu yarılmaya,
Düşman gibi ayrılmaya neden?
Bir yarımızdaki gözümüz maviyken
Diğer yarımızdaki gözümüz siyah mı mesela?
Bir yarımız uzun da
Kısa mı diğer yarımız?
Veya bir yarımız ağlarken
Diğer yarımız gülüyor mu?
Can çekişirken bir yarımız,
Bir yarımız canlanıp diriliyor mu?
Bir yarımız aç da
Sanki diğer yarımız doyuyor mu?

Biz
Dağı, taşı ve demiri eriten
Biz
Birikmiş bütün zamanların en son halkası
Selam olsun bütün dünya proletaryasına
Selam olsun
Bütün dünya proletaryasınının1 Mayıs'ına

Biz
Toprakta tohum
Yürekte öfke
Zincirlerinden başka kaybedecek şeyi olmayanlar
Biz
Amerika'dan, Avrupa'dan, Asya'dan
Biz
Beyaz, kıvı, siyah, sarı,
Biz serf, biz köle
Biz modern zamanların paryaları
Biz
Fırtınalar koparan denizlerde gemileri yürüten

Bir el,
Saplayıp hançerini sırtımıza,
Yardı boydan boya tam ortamızdan.
Tam ortamızdan ve karpuz gibi...
Biri yok elimizin şimdi,
Kolumuzun biri yok...
Eksik biri ayağımızın,
Omzumuzun biri yok.
Fakat...
Bir göz yeter mi
Görüp gözetmek için dört bir yanı?
Bölüp pay etmek için bir el,
Sarılıp kucaklaşmak için bir kol yeter mi?
Bir ayak yeter mi
Yürüyüp koşmak ve aşmak için engelleri?
Bir omuz yeter mi
Omuzlayıp taşımak için bütün yükünü kavganın?

1 Mayıs

Bir el
Saplayıp hançerini sırtımıza
Yardı boydan boya tam ortamızdan bizi.
Şimdi yetmiyor bir kolumuz
Kol kola vermek için.
El ele vermek için bir elimiz yetmiyor.
Sırt sırta,
Omuz omuza verip yekinmek,
Yekinip atmak için yetmiyor, asalakları.

Bayrakları dalgalanıyor o muhteşem anın
Güneş eski güneş değil
Mavi eski mavi
Ve
Rüzgâr eski rüzgâr...
Sokaklar
Hiç böylesine bir coşkuya tanıklık etmedi
Biz hep bir ağızdan
“Yaşasın 1 Mayıs” diye haykırıncaya kadar
Yüreğimizde öfke
Dilimizde marşlar
Çınlattık dört bir yanını dünyanın
Avuçlarımız patlayıncaya kadar
Biz
Amele sınıfının evlatları

Eğer sen
Nedir, nerededir adalet dersen?
Büktüğün çeliğın
Dokuduğın kumaşın
Yardığın toprağın rahminden çıkandır,
Alınların, emeğindir senin adaletin.
Ve fakat
Sana yoktur
Sana azdır
Sana haramdır
Yüzlerce yıldır tartıldığından terazisinde ticaretin.

Haydi bir yarım!
Diğer yarım, haydi!
Haydi ciğerim, canım, haydi!
Haydi omzumun bir tarafı,
Diğer tarafı haydi!
Sol elim, sağ ayağım, gözüm, kulağım...
Birim, tekim, varım, yoğum, hepim!
Haydi! Bir olmaya!
Hep birlikte kavgaya,
Haydi!

Adaletin Terazisi

Hak der,
Hak ararız yüzlerce yıldır.
Nasıl yaşanmazsa ekmeksiz, susuz...
Biliriz ki,
Ekmek ve su gibidir adalet de kuşkusuz.

Fakat
Ne yazar kutsal kitaplar?
Kutsal adamlar ne der?
Nakşetmiş midir mesela
Kalem-ul Âlâ alnımıza?

Yedi kat yerin altında mıdır,
Zümrüdü Anka'nın kanatlarında mı?
Tanrı kelamı mıdır göklerden inen,
Yoksa
Hayal-i Ruhsar mıdır
Bir kaybolup bir görünen?

Kim atar tohumunu?
Hangi toprak yeşertir?
Rahman ve rahim olanın dilinden midir bereketi?
Yoksa;
Çeliğe su verenin elinden mi?

Hani
"Arayan,
Mevla'sını da bulur, belasını da..." derler ya;
Bilir misin?
Ne çileler çektiğini Yunus'un Hak için.
Nesimi'nin derisini
Bedreddin'in kellesini verdiği?